

Onderzoek vakantieparken

+ De broers Zander willen van hun vakantiepark een woonwijk maken – ze zijn daar al zes jaar mee bezig

Jan 't Hart

05-07-26, 05:00 | update: 06-07-26, 15:19

Luisteren

Delen

Maak ons je Google-favoriet

Ronald en Cor Zander op hun vakantiepark Jamarco © Foto Anouck Ahlrichs

SCHOORL De gebroeders Ronald en Cor Zander hebben er vijftig jaar gewerkt en er alles voor gegeven: hun bungalowparkje Jamarco in Schoorl. Het is verouderd en ze willen met pensioen. Maar voor tig miljoen verkopen aan een projectontwikkelaar, die er dure vakantiehuisjes neerzet? Geen sprake van. Bouw er huizen, zeiden ze tegen de gemeente Bergen, die zijn nodig. Dat was zes jaar geleden... Nu zijn ze in de zeventig, is Cor ziek en zijn ze nog altijd verstrikt in procedures.

Ronald en Cor Zander zijn inmiddels 71 en 76 jaar. We spreken elkaar in de kantine van [hun parkje](#), een interieur uit de jaren zeventig. Op het terrein: gele huisjes met rode kozijnen, verweerde tegels; de huisjes zijn leeg, de schommel staat stil. Binnen zitten we aan de zelfgetimmerde bar, de wanden hangen vol met snuisterijen die verwijzen naar een lang verleden. Geen poespas, geen moderniteiten. Op een grasveldje naast de kantine staat in de hoek een tent. Eén kampeerder.

Dure vakantiebungalows

In deze lege stilte ligt een aangrijpend verhaal verborgen. De broers hadden al zes jaar binnen kunnen zijn. Campinggrond is kostbaar. Maar ze wilden de grond teruggeven aan de gemeenschap die ze al decennia dierbaar is. Verkopen aan een projectontwikkelaar die er dure vakantiebungalows neerzet en er zelf ook miljoenen aan verdient? Voor geen goud. Ze hebben het in hun omgeving vaak genoeg zien gebeuren. Het een na het andere vakantiepark met luxehuisjes voor rijke toeristen verscheen er de afgelopen jaren.

Dit verhaal is deel 4 in het onderzoek naar vakantieparken. Deel 1 zet uiteen [waarom gemeenten zo weinig doen om grip te houden op hun vakantieparken](#). Deel 2 gaat over de vraag [of wonen op vakantieparken verboden of gedoogd moet worden](#), en deel 3 gaat over [hoe de jacht op campinggrond nog in volle gang is](#).

Ronald: „Neem het Landal Green Park, dat vroeger van camping De Bregman was, in Aagtdorp. In Camperduin zijn ze ook bezig. En hier in Schoorl was vroeger een kleine ondernemer met een bakkersbedrijf, ook allemaal dure bungalows geworden. Een collega had vroeger een speel-/verkeerstuin met autootjes, is inmiddels Hotel Jan van Scorel geworden. En op de camping ernaast staan er allemaal dure vakantiehuisjes. Dat zien we om ons heen gebeuren. We dachten: nog meer van hetzelfde, dat willen wij niet.”

Achteraf gezien hadden ze veel eerder moeten beginnen; dan hadden ze al wel op hun 65ste met pensioen gekund. Wisten zij veel dat het zó lang ging duren. „Onze enige vraag is”, zegt Ronald, „mag de bestemming recreatie worden omgezet naar bouwgrond? Die vraag hebben wij zes jaar geleden gesteld aan een wethouder en een paar ambtenaren, in coronatijd. Goed idee, vonden ze, aan de ambtenaren lag het niet. Wij dachten: iemand neemt een beslissing, het zal best even duren, en dan wordt het bouwgrond en kunnen we het verkopen.”

”

Wij dachten: iemand neemt een beslissing,
het zal best wel even duren, en dan wordt

het bouwgrond en kunnen we het verkopen

Ronald Zander

De twee mannen komen terecht in de wereld van de bouwbureaucratie. Ze blijken alles zelf te moeten uitwerken: planontwikkeling, wat je wel en niet mag bouwen, hoeveel er gebouwd moet worden, goothoogte, nokhoogte en uiteindelijk minutieus de héle wijk tot in detail ontwerpen met alles erop en eraan. Eerder zou het gemeentebestuur geen beslissing nemen.

„Maar wij zijn geen ontwikkelaar, en wij zijn geen bouwbedrijf”, zegt Ronald. „Wij willen alleen de bestemming omzetten van recreatie naar wonen, omdat daaraan behoefte is. We moesten tekeningen indienen van hoe we het voor ons zagen: 'beeldkwaliteitsplannen' van huizen die misschien gebouwd zouden kunnen worden. Misschien, want wij ontwikkelen en bouwen uiteindelijk niet. Als een ontwikkelaar het koopt, vraagt die een architect om het plan naar eigen inzicht in te vullen.”

Wij willen alleen maar de bestemming omzetten van recreatie naar wonen, omdat daar behoefte aan is.

Ronald Zander

Als ze hun pensioen naderen, willen ze stoppen. Hard genoeg gewerkt. Ronald: „Je wordt ouder en niet sneller. Zes jaar geleden dachten we: een paar jaar moet ruim voldoende zijn om dit af te ronden. Ik had toen nog personeel in dienst, alles draaide volop. Inmiddels is het personeel weg, ook met pensioen. En mijn broer heeft vorig jaar slecht nieuws gekregen over zijn gezondheid.”

Ongeneeslijk ziek

Cor is ongeneeslijk ziek geworden. Hij is de timmerman en de metselaar, de handige klusjesman, Ronald heeft de middenstandsdiploma's: samen een perfect duo. Altijd bezig en ze willen nog van alles als de camping eenmaal is verkocht. Stil zitten kunnen ze niet. Maar de energie bij Cor ebt weg.

Cor en Ronald Zander in de kantine van hun vakantiepark Jamarco © Foto Anouck Ahlrichs

Als begin-twintigers nemen ze de camping over van hun ouders. Broer Jaap en zus Marjan hebben geen interesse. De campingnaam, die hun ouders aan het parkje geven, is een afkorting van de namen van de kinderen: JaMarCo; Ronald is dan nog niet geboren. De oude Zander begint in 1941 met een stukje land om sneeuwkllokjes en rabarber te kweken. Personeelsverenigingen komen er feestvieren met hun tenten. Uiteindelijk staan er 61 campinghuisjes en twaalf kampeerplaatsen.

”

In de jaren zeventig en tachtig komt de dorpsjeugd bij ons hun eerste biertjes drinken

Ronald Zander

De twee broers nemen in 1977 de camping over en zetten er grotere huisjes op. De kantine wordt een verzamelpunt voor de jeugd. Ronald haalt herinneringen op. „In de jaren zestig komen de nieuwbouwwijkjes – plan Bovenweg en plan Oost – in de jaren zeventig en tachtig

komt de dorpsjeugd bij ons hun eerste biertjes drinken”, vertelt Ronald. „We hebben flipperkasten, videogames, een biljart... We organiseren bingoavonden – de jeugd houdt van ons. Als ze ’s avonds zijn wezen stappen, komen ze nog even bij ons langs. Na sluitingstijd gaan de gordijnen dicht en schenken we nog een biertje.”

Lees ook:

Wonen op een vakantiepark: verbieden of gedogen? 'Waar moeten we anders heen?'

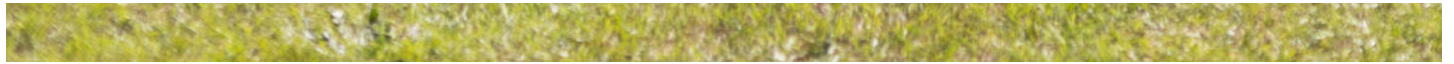
Maar de wijken zijn vergrijsd, net als Ronald en Cor zelf. Hun kinderen nemen de zaak niet over. Aan de jeugd mag niet meer worden geschonken en het vertier van de jongeren is verplaatst naar de telefoon. En altijd maar tachtig uur per week werken, het houdt een keer op. In coronatijd wordt de beslissing genomen: niet verkopen aan het grote geld, maar het land teruggeven aan de gemeenschap. Woningen voor ouderen en de jeugd. De kroon op hun werk.

Belastingdienst

In november 2024 hebben de broers afscheid genomen van het laatste personeel, medewerker Gerard gaat dan met pensioen. Helemaal stoppen kan niet, anders staat de belastingdienst op de stoep. „Nu hebben we alleen nog wat kampeerplaatsen. Als je namelijk wilt stoppen met je bedrijf, komt de fiscus langs om 'stakingswinstbelasting' te heffen over de helft van de bedrijfswaarde”, zegt Ronald. „Daardoor ben ik noodgedwongen doorgegaan met kampeerplaatsen – ook al is mijn broer ziek – want dan blijf je formeel in bedrijf. We hebben nog geen geld om te stoppen om die belasting te betalen, want we kunnen het nog niet verkopen, omdat de bestemming nog niet is gewijzigd.”

Het moet een positief verhaal worden, beklemtoont Ronald. Hij ondervindt alle medewerking van de gemeente, zegt hij, maar regels blijven regels. Ze zijn maar aan de slag gegaan om op hun bungalowpark een woonbuurt te ontwerpen. „Wij hebben nu een mooi plan, dat Ed heeft ontworpen. We zijn verplicht 40 procent sociaal te bouwen en 60 procent vrije sector. Met een knarrenhof. Iedereen is daar gek op, want er zijn tegenwoordig veel ouderen met een te groot leeg huis en veel tuinonderhoud. Die kunnen vanuit een eengezinswoning doorstromen naar zo'n hofje. Een en een is twee.”

Ronald Zander aan het werk op vakantiepark Jamarco © Anouck Ahlrichs

Ed is Ed Diepenmaat, stedenbouwkundige en adviseur van de broers. Ze hebben hem nodig voor het ontwerp en alle bureaucratie. Daar weet Ed alles van, want hij werkte vroeger zelf bij de gemeente voordat hij met pensioen ging. Ed: „Het is niet eenvoudig. We werkten vroeger onder de Wet op de Ruimtelijke Ordening, maar vanaf 1 januari 2024 vallen we onder de Omgevingswet. We waren zo goed als klaar met een nieuw bestemmingsplan van recreatie naar wonen.” Maar het plan haalde net de eindstreep niet. Waarom niet? „Vanaf 1 januari 2024 kwam de nieuwe Omgevingswet en we hadden nog geen definitieve goedkeuring, dus ons plan verviel.” Ze hoorden het met verbijstering aan. Jaren werk, weg. „We konden min of meer opnieuw beginnen.”

„De gemeente beoordeelt nu alle aspecten van zo’n plan in zogenoemde ‘omgevingstafels’ waaraan alle disciplines zitten: archeologie, bodem, milieu, geluid, enzovoort. Plots zaten we in een nieuw traject, waarin alles meer tijd kostte dan gehoopt. En dan komen nog de milieuonderzoeken, en een flora- en fauna-onderzoek. Dat eist studie naar bepaalde beschermde diersoorten, zoals huismussen en vleermuizen: enorm vertragende procedures.”

”

De gemeente verandert de bestemming pas als alle procedures zijn doorlopen

Ed Diepenmaat

En simpelweg de grond verkopen aan de gemeente met de mededeling ‘Doe ermee wat je wilt?’ „De gemeente koopt geen grond”, weet Diepenmaat. „Als je het wilt verkopen als woningbouwgrond, zegt de ontwikkelaar: prima, maar die bestemming moet eerst wijzigen in ‘wonen’, en nu is de bestemming nog ‘recreatie’. En de gemeente verandert de bestemming pas als alle procedures zijn doorlopen.”

Voor het flora- en faunaonderzoek dat een jaar gaat duren, zit Zander als een graat in zijn keel. „Wees realistisch: kom hier eens een dag kijken. Er is al twintig jaar geen mus meer gezien op ons park. Maar er moet een onderzoek aan voorafgaan van elfduizend euro, of er nu wel of geen mus of vleermuis is te vinden. Gelukkig is na een nieuwe inspectie het vleermuizenonderzoek van de baan.”

Buren

En dan is er nog de zogeheten ‘participatie’; inspraak van de buren. Diepenmaat: „We hebben alle omwonenden uitgenodigd voor koffie, de plannen toegelicht en formulieren klaargelegd

voor opmerkingen. Die zijn zo veel mogelijk verwerkt in het plan. Dat gaat langzaam, maar het loopt goed.” De burens zien ook dat de komst van nieuwe woningen niet verkeerd is. Ze reageren vooral op de infrastructuur. Naast het terrein ligt een smalle weg met te veel verkeer erop. Wij hadden oorspronkelijk het plan om een parkeerterrein in het midden van de ontwikkeling te ontsluiten via de Huismansweg. De omwonenden wilden dat niet: te veel extra verkeer. We hebben het aangepast en nu vinden de burens prima.”

”

Af en toe denk je: dit moet lukken. Maar dan ben je opeens een jaar verder. Ik heb ook weleens aan asielzoekers gedacht. Dat is goed verdienen

Ronald Zander

Dat de broers het nog volhouden, mag een wonder heten. Ronald: „Het komt in golven. Af en toe denk je: dit moet lukken. Maar dan ben je opeens een jaar verder. Ik heb ook weleens aan asielzoekers gedacht. Dat is goed verdienen. Er kloppen elke week gescheiden vrouwen op de deur, of ze hier kunnen wonen. Maar dat willen we niet. Ik kan het op mijn leeftijd niet meer aan om alles te onderhouden. Personeel is al weg. Wij zijn inmiddels in de zeventig. We zijn klaar; we willen woningbouw realiseren voor de gemeenschap en dan genieten van ons welverdiende pensioen. Niet meer tachtig uur per week werken.”

Lees ook:

Van knuffelcampings naar keiharde commercie: waarom doen gemeenten zo weinig om grip te houden op hun vakantieparken?

Toch is het trio er al ver mee. Ze zijn er bijna. Ambtenaren zijn akkoord over de kaders. Nu is het zover dat het plan klaarligt voor nóg een commissie: de welstandcommissie. Die komt als laatste, nadat alle ambtenaren akkoord zijn gegaan. Daarna gaat het naar het college van B en W en de gemeenteraad. Woningbouwbedrijven zijn geïnteresseerd en die hebben er eveneens goed geld voor over, maar niet voordat de bestemming 'wonen' onherroepelijk is. Ronald: „Ik krijg maandelijks een mail: hoe staat het ervoor? Iedereen wil onze dikke vis binnenhengelen, maar het antwoord is steeds hetzelfde: we wachten nog steeds.”

Iedereen wil onze dikke vis binnenhengelen. Hetzelfde antwoord: we wachten nog steeds

Ronald Zander

Wat overblijft na al het bureaucratische gehannes is trots. „Het mooiste is dat het een wijkje wordt voor een gemengd gezelschap: jongeren die klaarstaan om hun oudere burens te helpen. Een goede mix van zestig procent ouder en dertig procent jonger. Dan blijft het net als vroeger een centraal punt voor jong en oud.”

„En daarom”, vervolgt hij, „is het leuk om dit te doen, ondanks alle tegenslagen, ondanks dat we ons bedrijf moesten openhouden, ondanks dat Cor zo worstelt met zijn gezondheid. Er komt voor onze camping, die nu 85 jaar bestaat, iets positiefs terug. Daarom doen we ons verhaal. De nieuwe gemeenteraad moet ook weten wat hier speelt. Want de raadsleden van zes jaar geleden zijn grotendeels afgetreden, de wethouder is al weg, en wij zitten er nog mee.”

Reactie gemeente Bergen

„Dit zijn complexe en grote processen die veel tijd in beslag in nemen. We begrijpen dat dit voor aanvragers kan tegenvallen. Er zijn veel zaken die moeten worden bekeken, onderzocht en beoordeeld. Daarin is de gemeente ook afhankelijk van de snelheid van andere partijen. De gemeente Bergen vindt het belangrijk dat we deze processen goed en zorgvuldig doorlopen en kan dan ook geen stap overslaan om het sneller te laten verlopen.”

Het kan wel, van campingpark naar woonwijk

De familie Kaandorp was eigenaar van een camping- en caravanpark in Heiloo, met stacaravans en bungalows. In 2021 besluit hij de camping om te vormen naar een woonwijk met sociale koopwoningen voor jongeren tot 30 jaar uit Limmen en Heiloo.

Het hofje met 42 woningen. De boom is blijven staan, er omheen komt groen met wadi's als mogelijke waterberging. © jffoto/Melanie Beermann

Als hij bijna 70 jaar is, wil de campingbaas toch maar eens stoppen. „Op een gegeven moment denk je: wat ga je nog doen?“, vertelt Kaandorp. „Aan een projectontwikkelaar overdoen had gekund, maar dat wilden we niet. Dan komen er dure huizen en wij wilden graag iets [voor de jongeren](#) betekenen. Iemand die veel geld heeft, hoeft van mij niet nog meer geld te krijgen. Je moet het doen voor de mensen. En als ze er blij van worden, ben je zelf nog blijer. Zo werkt het hele leven.”

De burens willen ook van hun camping af, Duinzicht, en hebben het idee er woningen op te zetten. De familie Zoon, die Duinzicht beheert, lanceert het plan om er verschillende types huizen op te zetten: vier vrijstaande huizen, twee onder-een-kapwoningen en sociale huurwoningen. Dan begint bij Kaandorp ook een lampje te branden en maakt hij een plan samen met de vastgoedadviseurs van Corporatiekracht uit Heiloo.

Het gaat aanvankelijk niet van een leien dakje. De gemeente strijdt tegen, en flink ook. De relatie was volgens Kaandorp 'belabberd'. Hij wil per se woningen voor starters, maar de gemeente ziet liever luxehuizen –gezien de mooie ligging– en seniorenwoningen. Pas als er een nieuwe wethouder is, komt er vaart in. „Ronald Vennik heeft zich direct achter onze plannen geschaard. En toen ging het razendsnel. Vennik zei tegen mij: 'Theo, ik ben blij dat je je poot stijf hebt gehouden.'”

Kaandorp: „Huizen zijn veel te duur voor de jeugd. Senioren hebben op een gegeven moment wel wat geld, die kunnen van alles kopen, maar jongeren komen nergens aan bod. Als je 25

tot 30 jaar bent en je woont nog bij je vader en moeder, hoe kom je dan aan een huis? Dit was hun kans.”

De huizen zijn voor een prikkie aangeboden. Het maximum voor die Heiloose wijk werd vastgesteld op 281.000 euro. „De woning is getaxeerd op een hoger bedrag. Dat hogere deel hebben ze van ons geleend. Renteloos. Als ze de woning verkopen, krijgen wij dat restant terug.” De winst mogen ze na verkoop voor een deel houden, om groter te wonen. „Er zal er ongetwijfeld één bij zijn die er met een paar kinderen veertig jaar lang gelukkig zit. Dan komt dat geld na veertig jaar. Nou ja, onze kinderen zijn er dan blij mee.”

De woningen staan er inmiddels, de jongeren wonen erin. Van idee tot oplevering... er heeft vijf jaar tussen gezeten. Na het stroeve begin, roemt Kaandorp de samenwerking met de gemeente. „Het gaat snel als iedereen het wil. De uitvoerder zei tegen me: 'Theo, ik heb dit nog nooit meegemaakt.' Het was voor iedereen een feestje, die hele bouw.”

Het lukt maar niet om van de verloederde camping Hauwert een woonwijk te maken

In een oude boomgaard in het West-Friese dorp Zwaagdijk ligt camping Hauwert. Een eenvoudige camping midden tussen fruit en andere agrarische bedrijven. Een Eldorado voor vissers en mensen die ervan houden met een roeiboot of kano te varen tussen de landerijen door naar bijvoorbeeld Medemblik. Ook een prachtige omgeving om te fietsen of te wandelen: de camping ligt centraal tussen Hoorn, Enkhuizen en Medemblik.

Camping Hauwert © Archieffoto Mediahuis

Zo klinkt het in de folders. Maar de werkelijkheid is rauwer. Van het ooit zo lieflijke vakantieparkje is weinig over. Laat staan dat het nog ooit een Eldorado kan worden. Het is verwilderd, de chalets zijn oud. Brandweer en politie zijn er duidelijk over: het terrein voldoet niet aan de veiligheidseisen. In veel chalets zijn arbeidsmigranten gehuisvest. Er wordt permanent gewoond en dat is tegen de gemeenteregels. En dus heeft de gemeente Medemblik gezegd: er een woonwijk van maken is de enige oplossing.

Maar tussen wens en uitvoering staat een eigenaar in de weg. Camping Hauwert is particulier terrein en eigenaar Nico Ursem wil de camping behouden. Dan begint de lange weg van touwtrekken; dat duurt al zo'n zes jaar. Nog steeds zijn gemeente en campingeigenaar er niet uit.

Vier jaar geleden zei het college van B en W nog maar eens: de bewoners moeten weg, en een beetje snel. „Erg jammer dat het zo is gelopen”, treurde toenmalig wethouder Harry Nederpelt. „Maar nadat we uitvoerig samen met de eigenaar hebben gezocht naar een andere functie en we bereidwillig waren een oplossing te vinden, kiest hij voor een camping in plaats van woningbouw. Dat betekent dat hij er zorg voor moet dragen dat er niet langer illegaal op de camping wordt gewoond.”

De gemeente had een tussenoplossing bedacht, met steun van de provincie: een ingrijpende herinrichting van het langwerpige terrein aan de Tuinstraat. Het noordelijk deel van de

camping zou groen open gebied worden, de zuidkant zou plek kunnen bieden aan elf woningen en een gebouw met zestig woonunits voor seizoenswerkers.

Eigenaar Ursem toonde zijn duim omlaag. „Provincie en gemeente hebben buiten mij gerekend. Het lijkt alsof de gemeente het ons kwalijk neemt dat er mensen hier illegaal wonen. Maar dat is een situatie die Medemblik zelf al 25 jaar gedooft”, zei hij tegen Dagblad voor West-Friesland, onderdeel van Noordhollands Dagblad.

Twee jaar later neemt Ursem de vlucht naar voren: hij zet tiny houses op zijn terrein en maakt een nieuwe entree voor het park. De gemeente is razend: allemaal illegaal, zelfs de zonnepanelen moeten weg. Een jaar later slaat de gemeente terug: er wordt een voorkeursrecht gevestigd op meerdere percelen aan de Tuinstraat, waaronder de camping. Als die wordt verkocht, moeten ze eerst aan de gemeente worden aangeboden. Het besluit roept weerstand op bij de parkbewoners, waarvoor de nieuwe gemeenteraad gevoelig is. Er moet iets gebeuren op deze plek maar dat kan ook via een andere weg, besluit de raad en draagt het college per motie op met een voorstel te komen het voorkeursrecht in te trekken. Het gemeentebestuur is nu met de parkbewoners in overleg over de toekomst van het park.

Intussen stelt voormalig minister Keijzer voor dat het wonen op een park moet worden gedooft voor huidige bewoners voor minstens tien jaar. Het nieuwe kabinet kauwt nog op deze maatregel en op de vraag of het er een wet van maakt.

Wordt vervolgd.

Kabinetsplan

Minister voor Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening Hugo de Jonge kondigde in juni 2023 een '[langjarige aanpak](#)' voor vakantieparken aan'. Het transformeren van vakantieparken naar woonwijken is daarvan onderdeel. Naast vergroting van het woningaanbod heeft de aanpak als doel 'criminaliteit op vakantieparken tegen te gaan, kwetsbare bewoners van vakantieparken beter te ondersteunen en vakantieparken te vitaliseren die wél perspectief hebben in de recreatieve sector'.

Volgens het ministerie kan 'het transformeren van vakantieparken naar woonwijken uitkomst bieden voor parken die geen economisch perspectief meer hebben en door gemeenten gezien worden als welkome aanvulling op de bestaande woningvoorraad. Het legaliseren van permanente bewoning levert een bijdrage aan het oplossen van het woningtekort in Nederland. Huidige bewoners krijgen hierdoor zekerheid over hun woonsituatie. Ook kunnen kwetsbare personen op parken beter zorg en ondersteuning krijgen die nodig is.' Het Expertteam Transformatie Vakantieparken ondersteunt gemeenten en provincies daarbij.

Makkelijk is het niet altijd. De situaties zijn vaak complex. Een: gemeenten hebben te maken met honderd eigenaren als het vakantiepark is uitgepand. En negen van de tien niet-vitale parken zijn intussen uitgepand. Twee: ligt het park op een locatie waar de gemeente wel een woonfunctie wil? Het moet gelegen zijn dicht bij andere woonkernen is een vereiste. Zijn er voorzieningen als openbaar vervoer in de buurt? Drie: zijn er permanente bewoners, wat zijn hun rechten?

[Adviesbureau Ginder](#), experts in de recreatiesector: 'Wanneer recreatie geen perspectief meer heeft, kunnen hybride vormen en flexwonen uitkomst bieden. Gemeenten moeten inventariseren welke parken geschikt zijn voor tijdelijke bewoning en zich richten op doelgroepen als ouderen of starters. Toekomstige mixvormen waarbij parken gedeeltelijk recreatief en gedeeltelijk flexibel voor wonen worden ingezet, zijn daarbij denkbaar.'

Extra

Lifestyle

Alle-tijd

Linkinbio

■ MEEST GELEZEN

+ Cultuur

Madonna en Kylie Minogue zorgen samen voor een zinderende homohemel in AFAS Live tijdens Amsterdam Pride

112 Vrachtwagen belandt in sloot in Rijsenhout, bestuurder mogelijk onder invloed

Brandstichting Picknicktafel in brand gestoken in speelbos Heerhugowaard

112 Fietser komt ten val bij eenzijdig ongeval in Zwaag, gewond naar ziekenhuis

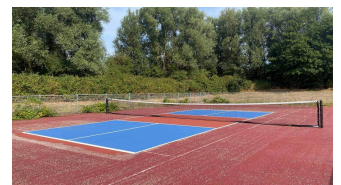
Traditie 'De tulen binne gaar', Wieringers vieren het traditionele tulenfeest met zang en broodjes

+ **Recreatie** Vrees voor schade aan Eerstelingenpad na komst wandelbrug

+ **Streetart** Twee legale streetart-muren in Alkmaar. 'Dit gaat een boost geven'

Sport Den Helder heeft nu een eigen openbare pickleballbaan. De sport wordt steeds populairder in Nederland

